

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 68.634 van 6 oktober 1997
in de zaak A. 59.131/IX-47.**

In zake : Lodewijk PETERS,
die woonplaats kiest bij
Advocaten J. BOUVEROUX en L. POELMANS,
kantoor houdende te HASSELT,
Thonissenlaan 44

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Pensioenen.

D E R A A D V A N S T A T E , I X e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat namens Lodewijk PETERS werd ingediend op 27 juli 1994 door zijn raadsman L. POELMANS, advocaat te Hasselt, om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 18 april 1994 van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen waarbij zijn vraag tot herziening van de beslissing van 8 september 1976 met betrekking tot een door hem aangevraagd vergoedingspensioen wordt verworpen, beslissing die aan verzoeker aangezegd werd op 1 juni 1994;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de beschikking van 28 juni 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van verzoeker;

Gelet op de beschikking van 20 augustus 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 22 september 1997;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. SMEETS, die verschijnt voor verzoeker, en van Adjunct-auditeur J. HEEMERYCK, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Lodewijk PETERS, soldaat-milicien 1950, vraagt op 27 november 1971 een vergoedingspensioen aan voor psychische stoornissen, die hij toeschrijft aan tuchtmaatregelen in het leger.

1.2. De commissie voor vergoedingspensioenen kent hem op 10 april 1973 een voorlopig pensioen toe berekend op 10 percent invaliditeit.

1.3. Op beroep van verzoeker wordt deze beslissing door de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen op 13 oktober 1975 tenietgedaan. Die beslissing steunt op volgende considerans:

"Aangezien belanghebbende in november 71 een pensioen heeft aangevraagd wegens zenuwziekte die hij toeschrijft aan een wederoproeping bij tuchtmaatregel in 1964.

Aangezien uit de elementen van het dossier blijkt dat belanghebbende weder opgeroepen werd op 3 september 64 en reeds op 4 september 64 overgeplaatst naar het neuropsychiatrisch centrum van het Mil. hospitaal Antwerpen om op 9 september 64 naar zijn haardstede teruggezonden te worden in afwachting dat hij zou verschijnen voor de commissie van reform (M.C.G.R.).

Aangezien uit de inlichtingen door belanghebbende verschaft en uit het onderzoek van het dossier blijkt dat gedurende deze wederoproeping aanvrager niet werd opgesloten. Derhalve, na de assisterende geneesheer gehoord te hebben, is de commissie van mening dat zij zich bij het besluit van het medisch college van beroep niet kan aansluiten daar dit steunt op een verkeerde interpretatie der feiten ('opsluiting' in plaats van 1 dag bureelwerk en 5 dagen hospitalisatie); aangezien bovendien er in het dossier geen enkel aanwijzing te vinden is welke erop zou wijzen dat de kwaal waaraan belanghebbende zou lijden opgelopen of verergerd werd ingevolge de militaire dienst".

1.4. De opvolgende herzieningsaanvragen van betrokkene worden door de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen afgewezen bij beslissingen respectievelijk van 8 september 1976, van 14 januari 1986, van 14 oktober 1991 en van 22 juni 1992, telkens om reden dat er geen elementen worden aangebracht die het vereiste schadelijk dienstfeit aantonen.

1.5. Op 18 augustus 1993 vraagt verzoeker andermaal om herziening van de beslissing van 13 oktober 1975. Deze aanvraag is gestaafd met enkele medische documenten. In de loop van de procedure worden door de raadsman van betrokkene nog verscheidene andere stukken bijgebracht.

1.6. Bij beslissing van 18 april 1994 beslist de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen dat er geen aanleiding is tot herziening "aangezien de aangehaalde medische attesten geen nieuwe inlichtingen geven omtrent het dienstfeit en derhalve het oorsprongsbewijs niet leveren". Dit is de thans bestreden beslissing;

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel aanvoert dat artikel 40 en volgende van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen werden geschonden, doordat de bestreden beslissing niet werd ondertekend door alle personen die van de commissie van beroep deel hebben uitgemaakt, dat de beroepscommissie samengesteld was uit zeven personen, terwijl de beslissing en het bijzonder verslag slechts door vijf personen zijn ondertekend en dat de handtekeningen bovendien grotendeels onleesbaar zijn zodat de identiteit van de ondertekenaars niet kan worden nagegaan;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij van haar kant stelt dat de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen uit vijf leden bestaat, dat zij de beslissing en het bijzonder verslag hebben ondertekend, dat nergens wordt bepaald dat de handtekeningen leesbaar moeten zijn, dat de beslissing van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen een authentieke akte is en de vermeldingen die erin voorkomen alleen door middel van betichting van valsheid kunnen worden bestreden;

2.1.3. Overwegende dat artikel 6, derde lid, van het besluit van de Regent van 15 juni 1949 tot bepaling van de rechtspleging voor de commissies voor vergoedingspensioenen, dat krachtens artikel 13 van dit besluit mede van toepassing is op de rechtspleging voor de commissie van beroep, bepaalt dat "het bijzonder verslag wordt (...) gevisieerd door de leden terzelfdertijd als de beslissing"; dat, met toepassing van die bepaling de bestreden beslissing en het bijzonder verslag moeten worden ondertekend door de vijf leden waaruit de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen bestaat, met name : een voorzitter, een hoger officier, een lager officier, een invalide en een

commissaris-verslaggever; dat de aanwezige geneesheer en de griffier, die niet aan de beraadslaging deelnemen, deze akten niet moeten mede ondertekenen;

2.1.4. Overwegende dat, wat de leesbaarheid van de handtekeningen betreft, de verwerende partij terecht stelt dat de beslissing van de commissie van beroep een authentieke akte is, die alleen kan worden aangevochten door een betichting van valsheid of door een klacht wegens valsheid; dat nu verzoeker die rechtsmiddelen niet heeft aangewend, de handtekeningen moeten geacht worden uit te gaan van wie hiervoor werd vermeld, met name "de voorzitter" en "de leden" van de commissie van beroep voor vergoedingspensioenen; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker in het tweede middel aanvoert:

"dat artikel 40 en volgende van de samengeordende wetten op de vergoedingspensioenen en het algemeen rechtsbeginsel van de rechten van de verdediging werden geschonden doordat de bestreden beslissing niet of niet behoorlijk de argumenten heeft beantwoord welke door hem in zijn aanvraag werden geformuleerd en niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hem bijgebrachte bewijsstukken, dat hij heeft verwezen naar het proces-verbaal van 12 november 1964 van de commissie inzake geschiktheid en reform, waarin wordt vastgesteld dat hij definitief lichamelijk ongeschikt is, dat van de feiten tevens melding wordt gemaakt in het verslag dd. 16 augustus 1985 van dokter LIJNEN en in de diverse verslagen van dokter M. HEBBRECHT, dat in het attest dd. 7 oktober 1991 van dokter M. HEBBRECHT uitdrukkelijk wordt vermeld : 'Zijn ziekte wordt in verband gebracht met onrechtvaardigheden die gebeurd zijn tijdens zijn verblijf op de psychiatrische afdeling van het militair ziekenhuis te BERCHEM', dat deze verklaring van de behandelende geneesheer dus expliciet het verband legt tussen militaire dienstfeiten en de aandoening, dat de beroepscommissie de bewijskracht van de bijgebrachte bewijsstukken heeft miskend door te beslissen dat de aangehaalde medische attesten geen nieuwe inlichtingen geven omtrent het dienstfeit en derhalve het oorsprongsbewijs niet leveren";

2.2.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat van de in de herzieningsprocedure ingebrachte zeven bescheiden er vier zijn die nog niet in vroegere procedures werden aangevoerd, dat het verslag van 13 augustus 1985 van gerechtsdeskundige Dr. LIJNEN in geen geval de ingeroepen schadelijke dienstfeiten in 1964 kan bewijzen, dat de attesten van 4 mei 1992, 6 februari 1993 en 25 augustus 1993 van dokter M. HEBBRECHT de toestand van betrokkene op het moment van de consultaties beschrijven en dat geen van deze stukken ertoe kan strekken de vereiste oorsprongsbewijzen in militaire dienst aan te brengen;

2.2.3. Overwegende dat verzoeker met verwijzing naar enkele bijgevoegde stavingsstukken op 18 augustus 1993 een vergoedingspensioen aanvraag wegens "dienstfeiten welke zich voorgedaan hebben in het jaar 1964 tijdens een opname in de psychiatrische afdeling van het Militair Hospitaal te BERCHEM"; dat deze aanvraag slechts kon worden begrepen als een vraag tot herziening van de beslissing van 13 oktober 1975 op grond van nieuwe gegevens;

2.2.4. Overwegende dat de "nieuwe gegevens", die luidens artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de vergoedingspensioenen aanleiding kunnen geven tot de herzieningsprocedure, doelen op nieuwe, de commissie onbekende gegevens die kunnen dienen tot staving van tot dusver niet bewezen geachte beweringen;

2.2.5. Overwegende dat de door verzoeker tijdens de herzieningsprocedure overgelegde stukken ofwel niet nieuw waren, want reeds eerder overgelegd, zoals de beslissing van 12 oktober 1964 van de militaire commissie inzake geschiktheid en reform, en de medische attesten van 2 september 1991 en 7 oktober 1991 van Dr. M. HEBBRECHT, ofwel niet ter zake dienend waren,

want niet van aard de oorsprong van de kwaal te kunnen aantonen, zoals de medische attesten van 4 mei 1992, 6 februari 1993 en 25 augustus 1993 van Dr. M. HEBBRECHT, waarin zonder op de oorsprong van de kwaal in te gaan enkel het ziektebeeld wordt beschreven;

2.2.6. Overwegende dat ook het verslag van 13 augustus 1985 van Dr. LIJNEN, die door het Arbeidshof van Antwerpen werd aangesteld om een onderzoek in te stellen naar de graad van arbeidsongeschiktheid van betrokkene, niet de oorsprong van de aandoening aangeeft, want dat het dienaangaande verwijst naar een verslag van 29 augustus 1974 van Dr. K. SURINX, document dat reeds in de oorspronkelijke procedure werd overgelegd en verder vermeldt, zonder dit standpunt hoe dan ook bij te treden, dat betrokkene zelf zijn psychische problemen aan een "conflictsituatie met de militaire overheid" wijt;

2.2.7. Overwegende dat door de voorgebrachte medische attesten te verwerpen omdat ze geen nieuwe inlichtingen omtrent het dienstfeit bevatten, de beroepscommissie de bewijskracht van de haar voorgelegde stukken geenszins heeft miskend en haar beslissing genoegzaam met redenen heeft omkleed; dat ook het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes oktober 1900 zevenennegentig, door de IXe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
	A. BEIRLAEN,	staatsraad,
	J. SMETS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

G. BAETEMAN.